

ΟΥΤΕ ΕΘΝΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΑΛΥΤΡΩΤΙΚΟΣ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ

Εδώ και 15 χρόνια τουλάχιστον, μια σειρά από καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης» επιστρατεύονται για να εξασφαλίσουν ότι οι εργαζόμενες θα δουλεύουν όλο και πιο πολύ, θα απαιτούν λιγότερα και θα πειθαρχούν περισσότερο. Τα αφεντικά μας και το καπιταλιστικό κράτος, πασχίζουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι οι δικές τους απαιτήσεις έχουν προτεραιότητα, ότι τα δικά τους συμφέροντα είναι και δικά μας, και ότι πρέπει να κάνουμε πίσω στην υπεράσπιση των δικών μας αναγκών. Άλλοτε επικαλούνται την «κρίση χρέους» που απαιτεί την αποδοχή των περικοπών μισθών και κοινωνικών δαπανών και άλλοτε την «πανδημική κρίση» που απαιτεί την αποδοχή του μαζικού εγκλεισμού και καθολικού εμβολιασμού του πληθυσμού· άλλοτε την «περιβαλλοντική κρίση» που απαιτεί να αποδεχτούμε μοιρολατρικά ότι οι «φυσικές» καταστροφές –τις οποίες ωστόσο προκαλεί η ίδια η επέκταση της καπιταλιστικής σχέσης σε βάρος της φύσης– θα συνεχίσουν να πλήττουν τους πληθυσμούς, και άλλοτε την «ενεργειακή κρίση» που απαιτεί να αποδεχτούμε την ακρίβεια ως φυσικό συμβάν και πάει λέγοντας. Αυτές οι αλληπάλληλες καταστάσεις «έκτακτης ανάγκης» θα ξεπεραστούν –μας λένε– αν η εργατική τάξη ξεχάσει τα δικά της και κοιτάξει πώς να βάλει πλάτη στα εθνικά συμφέροντα. Κι αν σε περιόδους καπιταλιστικής ειρήνης αυτές είναι οι θυσίες που απαιτεί κράτος και κεφάλαιο από εμάς, σε περιόδους καπιταλιστικού πολέμου το προλεταριάτο καλείται να θυσιάσει την ίδια του τη ζωή για να σφάξει τα ταξικά του αδέρφια στο όνομα του **εθνικού συμφέροντος**. Και για τη διεξαγωγή του πολέμου των αφεντικών, οι εργάτες/τριες στο εσωτερικό μέτωπο (τόσο των μη εμπόλεμων, αλλά κυρίως των εμπόλεμων περιοχών) πρέπει να παράγουν όπλα και όλα όσα χρειάζεται το πολεμικό μέτωπο χωρίς να διαταράσσουν την εργασιακή ειρήνη, και ακόμα περισσότερο, με χαμηλότερους μισθούς και με μεγαλύτερο φόρτο εργασίας και με τις κυβερνήσεις να καταγγέλλουν τις απεργίες ως υπονόμηση της «εθνικής προσπάθειας» (και στο άδοξο παρελθόν των παγκοσμίων πολέμων ακόμα και ως «προδοσία»).

Σήμερα, εν μέσω πολεμικής συγκυρίας για μια ακόμα φορά μας ζητάνε να «βάλουμε πλάτη», να πληρώσουμε τα δισεκατομμύρια του κόστους του πολέμου μέσω της φτωχότερης υγειονομικής περίθαλψης και εκπαίδευσης, του πληθωρισμού, της ακόμη σκληρότερης δουλειάς και της αυξανόμενης επισφάλειας και καταστολής. Να υπομείνουμε να ζούμε με την κακομοιριά ενός μισθού που μας τελειώνει προτού βγάλουμε τον μήνα και απέναντί μας να έχουμε τα κράτη να ισχυρίζονται ότι οι πόλεμοι, που τα ίδια προκαλούν και υποστηρίζουν, ευθύνονται που το κόστος ζωής έχει ξεφύγει.

Ποια είναι η πιο ενδεδειγμένη απάντηση στα σχέδια του κεφαλαίου και του κράτους του είτε στη δύση είτε στις εμπόλεμες ζώνες, ώστε η εργατική τάξη να υπερασπίσει την αυτονομία της; Πώς και γιατί η υπεράσπιση κάθε λογής εθνικισμών έχει υπερισχύσει της υπεράσπισης των άμεσων ταξικών μας συμφερόντων;

Με αφορμή αυτά τα ερωτήματα, μεταφράζουμε παρακάτω το διακηρυκτικό κείμενο των συντρόφων Proletarios Hartos de Serlo από το Εκουαδόρ με σκοπό να φέρουμε στη συζήτηση ένα δείγμα ασυμβίβαστου προλεταριακού διεθνισμού και την οποία συμπληρώνουμε με το ουσιαστικό ζήτημα του τι κάνουμε εμείς εδώ, στα μετόπισθεν του πολέμου. (*Το αρχικό κείμενο δεν χρησιμοποιεί το θηλυκό γένος, αποτελεί επιλογή των μεταφραστριών να αποδοθούν μεϊκτά τα γένη)

Οι προλετάριοι των εμπόλεμων ζωνών δεν μπορούν παρά να επιδιώκουν έμπρακτα τη διεθνιστική προλεταριακή αδελφοποίηση στο μέτωπο αδιαφορώντας για το ποιος θα βγει νικητής, την υπονόμηση των πολεμικών δραστηριοτήτων του στρατού, το σαμποτάζ, τη λιποταξία και τη στροφή των όπλων τους ενάντια στους ίδιους τους αξιωματικούς τους. Κι αν αυτό αναλογεί σε εκείνους, σε εμάς εδώ και για στο προλεταριάτο των δυτικών μητροπόλεων αυτό που αναλογεί από προλεταριακή διεθνιστική σκοπιά δεν είναι να παίρνουμε το μέρος του ενός ή του άλλου έθνους-κράτους ή να παγιδευόμαστε στην οπτική

των «καλών» και των «κακών» εθνών, υπερασπιζόμενες την εθνική απελευθέρωση του πιο «αδικημένου» έθνους έναντι της υποταγής του στις ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Αυτό που μας αναλογεί δεν είναι άλλο παρά η όξυνση της ταξικής πάλης, η συλλογική άρνηση της εργασίας, όπως η απεργία και το σαμποτάζ, και η επίθεση στην παραγωγή του πολέμου εδώ, δηλαδή η επίθεση τόσο στη βιομηχανία των εξοπλισμών όσο και στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου στο σύνολό της. Ποιο το νόημα να ζητάνε οι εργαζόμενες από τα κράτη να δώσουν τη λύση στις πολεμικές συρράξεις, τις οποίες τα ίδια δημιούργησαν; Η κατάπαυση του πυρός στο ρωσο-ουκρανικό μέτωπο και η επιστροφή στην καπιταλιστική ειρήνη, για παράδειγμα, θα γίνει για να επιβληθούν ακολούθως ιδιωτικοποιήσεις και προκρούστεια μέτρα καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Εκτός αν την ειρήνη επιβάλλουν οι ίδιοι οι κοινωνικοί-εργατικοί αγώνες, τόσο στις εμπόλεμες περιοχές όσο και στα μετόπισθεν της δύσης, αν η ίδια η δύναμη του προλεταριάτου, όπως εκφράζεται στον χώρο της παραγωγής και πέρα από αυτόν, στο κοινωνικό εργοστάσιο, γίνει η «ειρηνοποιός» (και συγχρόνως επαναστατική) δύναμη.

Απέναντι στις πενιχρές «αυξήσεις», που δεν αποκαθιστούν τις απώλειες του μισθού και τις περικοπές σε κάθε τομέα της κοινωνικής αναπαραγωγής του προλεταριάτου, απέναντι στα κάθε είδους pass της μιζέριας και της κρατικής ελεημοσύνης, απέναντι στις νέες περιφράξεις και τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος από το κεφάλαιο, απέναντι στην επέλαση του πληθωρισμού στον πραγματικό μισθό, απέναντι στις κάθε λογής διαιρέσεις και διαχωρισμούς, εθνικούς, φυλετικούς, έμφυλους και βάλτε που μας επιβάλλει το κεφάλαιο, η απάντηση από μεριάς μας δεν μπορεί παρά να είναι η προδοσία κάθε «εθνικής προσπάθειας», η αναζωπύρωση των αγώνων, το ξέσπασμα νέων απεργιών, διαμαρτυριών, διαδηλώσεων, εξεγέρσεων. Με το να παλεύουν οι εργάτριες ενάντια στη λιτότητα και την εντατικοποίηση της εργασίας που επιχειρούν να επιβάλλουν οι αστικές τάξεις ώστε να τροφοδοτούν τους πολέμους τους, αγωνίζονται ουσιαστικά ενάντια στον πόλεμο, συνειδητά ή μη.

Όσο για τα ενεργά πολεμικά μέτωπα, αντί για τους αναρχικούς με στολή, εμείς στηρίζουμε τους 150.000 ουκρανούς που έχουν λιποτακτήσει μέσα στα 2,5 χρόνια πολέμου, τους ρώσους που δεν ψήνονται να υπογράφουν συμβάσεις με τον ρωσικό στρατό και τις γυναίκες στην Υπερκαρπαθία που επιτέθηκαν με πέτρες και ξύλα σε συνοριοφύλακες όταν τους πέρασαν για τους στρατονόμους, ενώ μας χαροποιούν ιδιαίτερος οι 270.000 κλοπές πυροβόλων όπλων στην ουκρανία από την αρχή του πολέμου και οι συνεχείς «ανεξήγητες» δραπετεύσεις αιχμαλώτων στρατιωτών και από τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα.

Δεν υπηρετούμε καμιά αντι-ιμπεριαλιστική, σοσιαλπατριωτική, ή αναρχολενινιστική οπτική υποστήριξης της εθνικής ενότητας

Αυτόνομος προλεταριακός αγώνας, καμιά συνεργασία με την αστική τάξη, το κράτος της και τη συνδικαλιστική διαμεσολάβηση

Μαζικές λιποταξίες και αδελφοποίηση των εμπόλεμων στο μέτωπο

Σαμποτάζ και απεργίες στα εργοστάσια πολεμικού εξοπλισμού, σε σταθμούς και σε λιμάνια

Στηρίζουμε με κάθε τρόπο τους λιποτάκτες από κάθε μέτωπο

Λιποτάκτ(ρι)ες της Καπιταλιστικής Ειρήνης

peacedeserters@riseup.net

20 Νοεμβρίου 2024

ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΟ ΙΡΑΝ (ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ) ΟΥΤΕ ΜΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ (ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΠΑ)!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΓΓΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΕΡΙΟΧΩΝ, ΟΠΩΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ!

Αυτά τα συνθήματα εκφράζουν σήμερα την ακλόνητη θέση των διεθνιστών κομμουνιστ(ρι)ών ενάντια σε αυτόν και σε κάθε καπιταλιστικό πόλεμο: επαναστατικός ντεφαιτισμός και προλεταριακός διεθνισμός. Γιατί;

1. Επειδή ο καπιταλιστικός πόλεμος διεξάγεται πάντα ενάντια στο προλεταριάτο. Στην προκειμένη περίπτωση, αν σήμερα το ιρανικό αστικό κράτος επιτίθεται στο έδαφος που κυριαρχεί το ισραηλινό αστικό κράτος, αυτό γίνεται πάνω απ' όλα για να υποτάξει το μαχητικό προλεταριάτο της ίδιας της ιρανικής περιοχής –ακριβέστερα, για να δικαιολογήσει την καταστολή των αγώνων του ενάντια στην εκμετάλλευση (π.χ. στον τομέα του πετρελαίου και της υγείας) και να το οδηγήσει στο σφαγείο του πολέμου «για την υπεράσπιση της πατρίδας». Το ίδιο ισχύει και για τους προλετάριους της ισραηλινής περιοχής που αρνούνται να πάρουν μέρος στον πόλεμο των φονιάδων αφεντικών τους και να σκοτώσουν τα ταξικά τους αδέρφια στην άλλη πλευρά των συνόρων (αυτοί που αποκαλούνται *refuseniks*) –καθώς και για τους προλετάριους της παλαιστινιακής περιοχής που αγωνίζονται ενάντια στην αστική και καταπιεστική κυβέρνηση της Εθνικής Παλαιστινιακής Αρχής και της Χαμάς, οι οποίες επιβάλλουν τη λιμοκτονία και την καταστολή. Έτσι κι αλλιώς, σε κάθε καπιταλιστικό πόλεμο η μόνη νικήτρια είναι η αστική τάξη και οι μόνες χαμένες είναι οι προλετάριες κάθε χώρας, αφού στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για σύγκρουση μεταξύ εθνών, αλλά για ταξικές συγκρούσεις με διεθνή διάσταση.
2. Επειδή τα κράτη κάνουν πόλεμο για να συσσωρεύσουν περισσότερο κεφάλαιο, εδάφη και εξουσία. Στην περίπτωσή μας, αν σήμερα το κράτος της αστικής τάξης των Αγιατολάχ του Ιράν (εταίρος της Κίνας) και το κράτος της σιωνιστικής αστικής τάξης του Ισραήλ (εταίρος των ΗΠΑ) αμφισβητούν στρατιωτικά και πολιτικά τα εδάφη στα οποία κυριαρχεί η υποτελής τους, ισλαμική αστική τάξη της Παλαιστίνης (και του Λιβάνου), είναι για τον έλεγχο του εργατικού δυναμικού, του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, των βιομηχανικών κέντρων, των λιμανιών κ.λπ., δηλαδή όλης αυτής της γεωγραφικής ζώνης της παγκόσμιας αγοράς που ονομάζεται Μέση Ανατολή. Ακόμα, διεξάγουν τον πόλεμο ως βαλβίδα εκτόνωσης της καπιταλιστικής κρίσης ή αντιμετώπισης της πτώσης του ποσοστού κέρδους και ως μέσο της παγκόσμιας απαξίωσης, επανεκκινώντας τη βιομηχανία και το εμπόριο όπλων, κατανέμοντας και επενδύοντας την υπεραξία που αποσπάται από τους εργάτες και τις εργάτριες. Αυτή είναι η οικονομική κινητήρια δύναμη κάθε ιμπεριαλιστικού πολέμου. Και αυτός ο πόλεμος δεν αποτελεί εξαίρεση, ενώ έχει επιπλέον και την καταστροφική προοπτική να εξελιχθεί σε πυρηνικό πόλεμο γενικευμένης κλίμακας.
3. Επειδή το να παίρνεις το μέρος του ενός ή του άλλου καπιταλιστικού κράτους στον πόλεμο σημαίνει ότι υποκύπτεις σε ένα ψευδοδίλημμα, σημαίνει ότι πέφτεις στην παγίδα του εθνικισμού, του συναισθηματισμού, της σύγχυσης και του ομορτισμού. Μια παγίδα που προωθείται από τα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης, τα οποία, σα να μην έφταναν όλα τα προηγούμενα, έχουν μετατρέψει τον πόλεμο σε κάτι το «φυσιολογικό», ακόμη και σε έναν αντιπερισπασμό από άλλες καθημερινές καταστροφές. Σημαίνει ακόμα ότι ξεπέφτεις στο τερραίν της αστικής τάξης και της σοσιαλδημοκρατίας. Είναι μια αντιπρολεταριακή και αντεπαναστατική θέση που πρέπει να καταγγελλθεί και να καταπολεμηθεί ως τέτοια, κυρίως ενάντια στο συνονθύλευμα της αριστεράς του κεφαλαίου. Ο «αντι-ιμπεριαλισμός» και η «εθνική απελευθέρωση» στην πραγματικότητα ήταν

πάντα εξαρτήματα του ιμπεριαλιστικού πολέμου και του κρατικού καπιταλισμού (που ονομάστηκε εσφαλμένα «κομμουνισμός»). Αντιθέτως, εμείς οι προλετάριοι/ιες δεν έχουμε καμία πατρίδα και εμείς οι κομμουνιστές/στριες αγωνιζόμαστε πάντα για τα συμφέροντα του παγκόσμιου προλεταριάτου ενάντια και πέρα από τα συμφέροντα οποιουδήποτε κράτους, έθνους, «λαού», θρησκείας κλπ.

4. Επειδή στον καπιταλισμό δεν υπάρχει «δίκαιος πόλεμος» ή «ιερός πόλεμος» μεταξύ εθνών. Ο μόνος «δίκαιος πόλεμος» που μπορεί να υπάρξει είναι ο *παγκόσμιος ταξικός πόλεμος* για την κατάργηση του καπιταλισμού, του πολέμου και της ίδιας της ταξικής κοινωνίας· δηλαδή για τη *μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε διεθνή κομμουνιστική επανάσταση*. Προφανώς, πολλές καταστροφές, πόλεμοι, επαναστατικά κινήματα και εξεγέρσεις θα ακολουθήσουν μέχρι να φτάσουμε σε αυτό χωρίς επιστροφή σημείο. Αλλά δεν είναι λιγότερο πραγματικός ή αναγκαίος ο ταξικός πόλεμος σε αυτή την εποχή της οικονομικής, κοινωνικής, οικολογικής καταστροφής και, σα να μην έφταναν αυτά, της άμεσης απειλής πυρηνικού πολέμου. Επομένως, *Κομμουνισμός ή Εξαφάνιση*.
5. Επειδή, παρά την παγκόσμια αντεπανάσταση που εξακολουθεί να κυριαρχεί, η ανυποχώρητη υπεράσπιση της θέσης του *επαναστατικού ντεφαιτισμού* και του *προλεταριακού διεθνισμού* αποδεικνύεται πως είναι μια αναγκαία, απελευθερωτική και ξεκάθαρη πρακτική απέναντι στην τρομοκρατία των καπιταλιστικών κρατών που βρίσκονται σε πόλεμο, καθώς και απέναντι στην επιδιωκόμενη σύγχυση του ομορτισμού της (κάθε) αριστεράς του κεφαλαίου που τα υποστηρίζει. Αποδεικνύεται μια αμυντική πρακτική μέχρι το παγκόσμιο προλεταριάτο να είναι ικανό να περάσει στην επαναστατική επίθεση και να πετάξει όλα τα κράτη, τις αγορές, τις πατρίδες, τους πολέμους και τις τάξεις στα σκουπίδια της ιστορίας. Οι προλετάριοι με στολή αλλά και χωρίς στολή στις περιοχές της Ρωσίας και της Ουκρανίας που στρέφουν σήμερα τα όπλα τους ενάντια στους στρατιωτικούς τους ηγέτες, που λιποτακτούν από τους «δικούς τους» στρατούς, που διαμαρτύρονται ενάντια στα «δικά τους» κράτη και που οργανώνουν διεθνιστικά δίκτυα αλληλεγγύης στους λιποτάκτες, είναι το χειροπιαστό παράδειγμα του επαναστατικού ντεφαιτισμού σήμερα. Αυτό είναι το παράδειγμα προς μίμηση για τους/τις προλετάρους/ες της Μέσης Ανατολής και άλλων εμπόλεμων περιοχών του πλανήτη.

Proletarios Hartos de Serlo

Ecuadorian region, October 2024